

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/111/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200190
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2018200190.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu, JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci žalobkyne: D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, P., právne zastúpenej: JUDr. Daniel Pavelka, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Pribinova 46, 920 01 Hlohovec, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 54249-2/2018-BA zo dňa 19. júna 2018, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 44Sa/14/2018-64 zo dňa 30. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Žalobkyni voči sťažovateľke (žalovanej) p r i z n á v a úplnú náhradu trov kasačného konania

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave ako súd správny rozsudkom č. k. 44Sa/14/2018-64 zo dňa 30. mája 2019, zrušil rozhodnutie žalovanej, č. 54249-2/2018-BA zo dňa 19. júna 2018, ako i jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava, č. 5268/2018-TT-DvN zo dňa 09. mája 2018, ktorým rozhodla, že žalobkyňa má nárok na dávku v nezamestnanosti vo výške 50 % denného vymeriavacieho základu 16,0515 Eur, od 01.01.2018 na obdobie šiestich mesiacov, pri splnení ustanovených zákonných podmienok.

2. V odôvodnení rozsudku, po popise priebehu konania a vyjadrení účastníkov konania, krajský súd v súvislosti s námietkami, ktoré vzniesla žalobkyňa v žalobe uviedol, že niektoré otázky, ktoré priamo súvisia so skutočnosťou, či nárok žalobkyne bol zachovaný a teda, či žalobkyňa spĺňala podmienky nároku na priznanie dávky v nezamestnanosti, boli nesporné, keďže ani jedna zo strán tieto skutočnosti nerozporovala. Nespornou otázkou bola skutočnosť, že žalobkyňa mala zachované bydlisko alebo iné väzby v súlade s čl. 65 ods. 2 základného nariadenia, čo odôvodňovalo uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte bydliska, teda podľa slovenských právnych predpisov.

3. Ďalej bolo nesporné, že žalobkyňa v rozhodujúcom období, teda v posledných štyroch rokoch, t. j. v

období od 01.01.2014 do 31.12.2017 preukázala na území iného členského štátu Európskej únie dobu poistenia v nezamestnanosti. Táto skutočnosť vyplýva aj z predloženého formulára UI, kde v časti 2.3.1 je uvedené, že žalobkyňa pracovala od 25.11.2015 do 08.11.2017 s mesačnou mzdou 1372,60 libier a od 01.01.2017 do 3.12.2017 s mesačnou mzdou vo výške 433,70 libier. Z uvedeného formulára UI z časti 2.1.1 ďalej vyplýva, že žalobkyňa preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti od 15.03.2015 do 11.04. 2015 a od 13.9.2015 do 31.12.2017, spolu 869 dní poistenia v nezamestnanosti na území Veľkej Británie.

4. Sporným je výklad čl. 62 ods. 3 základného nariadenia v znení nariadenia ES Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009, z ktorého žalovaná, resp. prvostupňový správny orgán pri výpočte vymeriavacieho základu vychádzali .

5 . Krajský súd pri výklade tohto nariadenia dospel k záveru, že zo strany žalovanej ako aj prvostupňovému správneho orgánu došlo k nesprávnemu výkladu ustanovenia čl. 62 ods. 3 základného nariadenia, keď prvostupňový správny orgán ako aj žalovaná aplikovali pri výpočte vymeriavacieho základu posledný príjem žalobkyne, ktorý mala na území Veľkej Británie. Správne orgány boli toho názoru, že podľa tohto ustanovenia, t. j. ustanovenia čl. 62 ods. 3 základného nariadenia, je potrebné pri výpočte vymeriavacieho základu zohľadňovať poslednú činnosť, v ktorej pracovala žalobkyňa ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, teda v danom prípade činnosť z pracovného pomeru, kde dosahovala príjem 433,77 libier mesačne.

6. Podľa názoru krajského súdu tento výklad predmetného ustanovenia je nesprávny. Z teleologického výkladu tohto ustanovenia podľa neho nevyplýva, že posledná činnosť je v článku viazaná na posledné zamestnanie, ale je viazaná na právne predpisy na území toho štátu, v ktorom vykonávala osoba pracovnú činnosť buď ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tento článok je teda aplikovateľný pre prípady, keď osoba pracuje v rozhodnom období, ktoré je rozhodujúce pre nárok na dávku v nezamestnanosti na území dvoch rozdielnych členských štátov a upravuje potom aplikáciu tých predpisov, toho členského štátu, v ktorom pracovala tá osoba naposledy. Ako príklad uviedol: „ ak by v rozhodujúcom období pracovala žalobkyňa na území Francúzska a na území Veľkej Británie, pričom na území Francúzska by ukončila pracovný pomer skôr ako pracovný pomer na území Veľkej Británie, podľa uvedeného článku by sa aplikovali predpisy členského štátu, kde pracovala naposledy, t. j. právne predpisy Veľkej Británie.“ Z uvedeného vyplýva, že čl. 62 ods. 3 základného nariadenia nie je aplikovateľný pre prípad, ktorý je riešený v tomto konaní a podľa názoru správneho súdu, došlo pri výpočte vymeriavacieho základu pre dávku v nezamestnanosti u žalobkyne k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

7. Podľa názoru krajského súdu, mal byť pri výpočte vymeriavacieho základu zohľadnený aj príjem, ktorý dosahovala žalobkyňa z tzv. hlavného pracovného pomeru, pokiaľ tento zasahoval do rozhodujúceho obdobia, ktoré je podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., štyri roky pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, v ktorých bola žalobkyňa poistená najmenej dva roky. To, že žalovaná pracovné pomery nevyhodnotila ako súbežné pracovné pomery, pretože nemali rovnaké skončenie, je v danom prípade nesprávne právne posúdenie veci, pretože z § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., majú byť zohľadnené všetky pracovné pomery, ktoré spadajú do rozhodujúceho obdobia, a z ktorých si žalobkyňa platila aj odvody. Prvostupňový správny orgán ani žalovaná nepopreli, že by žalobkyňa neplatila odvody z oboch príjmov, a preto, podľa názoru správneho súdu, pri výpočte vymeriavacieho základu mali byť zohľadnené oba príjmy.

9. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave podala žalovaná (ďalej aj „sťažovateľka“) v zákonom určenej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v ustanovení v § 440 ods. 1 písm. g) SSP, z dôvodu nesprávneho právného posúdenia veci.

10. S poukazom na ustanovenia § 104 ods. 1, 6, § 105 ods. 1, § 108 ods. 1, 2, § 116 ods. 8, v zákona číslo 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len zákon č. 461/2003 Z. z.), čl. 61 ods. 1, 2, čl. 62 ods. 1, 2, 3, čl. 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004

sťažovateľka uviedla, že nesúhlasí s právnymi závermi správneho súdu. Zo znenia čl. 62 ods. 3 nariadenia vyplýva, že sa vzťahuje na nezamestnané osoby, na ktoré sa vzťahuje článok 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, teda na nezamestnané osoby, ktoré počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mali bydlisko v inom členskom štáte, ako je príslušný štát, teda v inom členskom štáte ako je štát zamestnania. Žalobkyňa počas poslednej činnosti ako zamestnanec vo Veľkej Británii mala bydlisko na území Slovenskej republiky, a preto príslušná pobočka Sociálnej poisťovne považovala bydlisko žalobkyne na území Slovenskej republiky za zachované. Z uvedeného dôvodu, doby poistenia v nezamestnanosti získané na území iného členského štátu Európskej únie, bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, v súlade s čl. 61 základného nariadenia v nadväznosti na článok 65 ods. 5 písm. a) tohto Nariadenia. Je zrejmé, že na žalobkyňu sa článok 62 ods. 3 základného nariadenia vzťahuje.

11. Podľa právneho názoru žalovanej, v súlade s uvedeným ustanovením je pri výpočte výšky dávky v nezamestnanosti potrebné zohľadniť plat alebo príjem z vykonávania povolania danej osoby v členskom štáte, právne predpisy, ktorého sa na danú osobu vzťahovali počas jej poslednej činnosti. Poslednou činnosťou žalobkyne bolo zamestnanie na území Veľkej Británie, potvrdené v bode 2. 3. 1 formulára UI zo dňa 27. marca 2018, ako doba poistenia v nezamestnanosti od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017. V uvedenom formulári príslušná britská inštitúcia osvedčila príjem, ktorý žalobkyňa dosiahla v poslednom zamestnaní na území Veľkej Británie, a to v období od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017, v sume 433,77 libier mesačne. Uvedená suma po prepočte konverzným kurzom ku dňu skončenia pracovného pomeru predstavuje sumu 488, 90 Eur. Rozhodujúce obdobie na zistenie denného vymeriavacieho základu je obdobie posledného zamestnania žalobkyne na území Veľkej Británie od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017. Súčet vymeriavacích základov dosiahnutých v rozhodujúcom období predstavuje sumu 5.866, 84 Eur, počet dní rozhodujúceho obdobia je 365. Denný vymeriavací základ na určenie sumy dávky v nezamestnanosti je podiel sumy 5.866, 84 Eur a číslo 365, čo predstavuje sumu 16,0736 Eur.

12. Sťažovateľka namietla, že krajský súd v Trnave vo svojom rozsudku vyjadril právny názor, že na prípad žalobkyne nebolo možné aplikovať čl. 62 ods. 3 základného Nariadenia, avšak neuviedol, podľa, ktorého iného ustanoveniach základného Nariadenia mala žalovaná postupovať a určiť výšku priznanej dávky v nezamestnanosti. Podľa jej názoru, postup pri určení výšky dávky v nezamestnanosti je v základnom Nariadení upravený v článku 62 ods. 1, 2 a 3.

13. Vzhľadom na uvedené argumenty a s odkazom na vyjadrenie k žalobe zo dňa 5. októbra 2018 sťažovateľka žiadala, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že žalovaná nepredniesla žiadne nové skutočnosti, iba zrekapitulovala svoje doterajšie vyjadrenia, čím nesplnila zákonné predpoklady kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 2 SSP.

15. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave považuje za vecne aj formálne správny, vydaný v súlade so zákonom, a preto navrhla kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol a žalobkyňi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP preskúmal vec v rozsahu kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

14. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu

verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

15. Úlohou kasačného súdu bolo posúdenie správnosti právneho názoru krajského súdu čo do správnej k otázke aplikácie čl. 61 ods. 1, 2, čl. 62 ods. 1, 2, 3, čl. 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004, na výpočet dávky v nezamestnanosti žalobkyne.

16. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., poistenc má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

17. Podľa § 104 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z., rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

18. Podľa § 105 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., poistencovi, ktorý splnil podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti, nárok na dávku v nezamestnanosti vzniká odo dňa zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie a zaniká uplynutím podporného obdobia v nezamestnanosti. Podporné obdobie v nezamestnanosti je šesť mesiacov. Do podporného obdobia v nezamestnanosti sa nezapočítava obdobie, počas ktorého poistenc nemá nárok na výplatu dávky v nezamestnanosti z dôvodu uvedeného v § 106.

19. Podľa § 105 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 310/2006 Z. z., nárok na dávku v nezamestnanosti zaniká vždy dňom vyradenia poistenca z evidencie uchádzačov o zamestnanie.

20. Podľa § 107 zákona č. 461/2003 Z. z., dávka v nezamestnanosti sa poskytuje za dni.

21. Podľa § 108 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z., výška dávky v nezamestnanosti je 50% denného vymeriavacieho základu. Denný vymeriavací základ na určenie sumy dávky v nezamestnanosti je podiel súčtu vymeriavacích základov, z ktorých poistenc zaplatil poistné na poistenie v nezamestnanosti alebo poistné na výsluhový príspevok podľa osobitného predpisu, dosiahnutých v rozhodujúcom období a počtu dní rozhodujúceho obdobia. Rozhodujúce obdobie na zistenie denného vymeriavacieho základu je obdobie dvoch rokov predchádzajúcich dňu, v ktorom vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti. Z rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu sa vylučujú obdobia, za ktoré poistenc nie je povinný platiť poistné na poistenie v nezamestnanosti podľa § 140 alebo poistné na výsluhové zabezpečenie podľa osobitného predpisu. Denný vymeriavací základ sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta nahor. Ak v rozhodujúcom období podľa odseku 2 nie sú dva roky, za ktoré možno zistiť denný vymeriavací základ na určenie sumy dávky v nezamestnanosti, denný vymeriavací základ sa zistí z tohto kratšieho obdobia. Ak poistenc nemal v rozhodujúcom období podľa odseku 2 vymeriavací základ na platenie poistného na poistenie v nezamestnanosti, denný vymeriavací základ sa určí z vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5, ktorý je platný ku dňu vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti a zaokrúhľuje sa na štyri desatinné miesta nahor.

22. Podľa čl. 61 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

23. Podľa čl. 61 ods. 2 základného Nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

24. Podľa čl. 62 ods. 3 základného Nariadenia, v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 883/2004 odchýlkou z odsekov 1 a 2, pokiaľ ide o nezamestnané osoby, na ktoré sa vzťahuje článok 65 ods. 5 písm. a), inštitúcia miesta bydliska zohľadní plat alebo príjem z vykonávania povolania danej osoby v členskom štáte, právne predpisy ktorého sa na danú osobu vzťahovali počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, v súlade s vykonávacím nariadením.

25. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného Nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej vete odseku 2 (úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu) poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

26. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že dňa 01. 01. 2018 bola žalobkyňa zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňa 16. 04. 2018 požiadala o dávku v nezamestnanosti. V konaní bolo preukázané, že pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bola zamestnaná na území Veľkej Británie, čo bolo osvedčené formulárom U1, podľa ktorého žalobkyňa dosiahla doby poisteného zamestnania na území iného členského štátu od 15. marca 2015 do 11. apríla 2015, od 13. septembra 2015 do 31. decembra 2017. V období od 27. júla 2014 do 14. marca 2015 a od 12. apríla 2015 do 12. septembra 2015 vykonávala nepoistené zamestnanie. Z poisteného zamestnania od 25. novembra 2015 do 8. novembra 2017 bol preukázaný príjem zo zamestnania v sume 1.372,60 libier mesačne a od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017 príjem v sume 433,77 libier mesačne. Nebolo pritom sporné, že v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, teda od 1. januára 2014 do 31. decembra 2017 preukazovala žalobkyňa dobu poistenia v nezamestnanosti na území Veľkej Británie v počte 869 dní, čím splnila podmienky vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti.

27. Podľa názoru kasačného súdu, žalovaná pri výpočte dávky v nezamestnanosti žalobkyne uplatnila nesprávny výklad čl. 62 ods. 3 základného Nariadenia. V zhode s názorom krajského súdu zastáva aj kasačný súd názor, že nemožno vykladať uvedený článok tak, že inštitúcia miesta bydliska (organizačné zložky sťažovateľky) zohľadní len plat z vykonávania poisteného zamestnania len vo vzťahu k poslednému zamestnávateľovi na území iného členského štátu. Predmetné ustanovenie sa týka len zohľadňovania platu - príjmu, podľa právnych predpisov toho štátu, v ktorom žiadateľ vykonával poslednú činnosť, a nie u posledného zamestnávateľa v tomto štáte. Žalobkyňa vykonávala poistené zamestnanie v celom posudzovanom období vo Veľkej Británii, teda štátom, kde vykonávala poslednú činnosť, bola Veľká Británia. Počas tohto zamestnania sa na jej príjem, ktorý je povinná sťažovateľka zohľadniť, vzťahovali len právne predpisy Veľkej Británie. Pri výpočte dávky v nezamestnanosti preto nie je podstatné to, aký príjem dosahovala žalobkyňa u posledného zamestnávateľa, ale aký príjem dosiahla v tomto štáte, v ktorom vykonávala poistené zamestnanie pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie za posudzované obdobie, t. j. za obdobie dvoch rokov predchádzajúcich dňu, v ktorom vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti.

28. Základnou podmienkou nároku na dávku v nezamestnanosti je, aby poistenec v posledných štyroch rokoch (od 1. januára 2018) pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky, t. j. 730 dní. Predpoklad nároku na dávku v nezamestnanosti je podmienený obdobím účasti na poistení v nezamestnanosti. V posudzovanom období bolo zistené, že žalobkyňa preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti len na území Veľkej Británie, v rozsahu 869 dní, a preto pri výpočte dávky v nezamestnanosti je potrebné zohľadniť zistený počet dní poisteného

zamestnania a vymeriavacích základov dosiahnutých na území tohto členského štátu v rozhodujúcom období, z ktorých žalobkyňa zaplatila poistné na poistenie v nezamestnanosti za posudzované obdobie zamestnania, v súlade s ustanovením § 108 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z.

29. Na základe uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že Krajský súd v Trnave rozhodol v súlade so zákonom, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vec správne právne posúdil, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu účelne vynaložených trov kasačného konania. O ich výške rozhodne krajský súd po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 175 ods. 2 SSP.

31. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.